

[Åksel Larsen.]

at justitsministeriet har leveret et forkert cirkulære, har handlet i modstrid med retens afgørelse om, at det omtalte cirkulære skulle fremlægges, og på den måde gjort det vanskeligere for forsvaret.

Det er rigtigt, at vi har diskuteret dossier'et her i tinget før, og det er rigtigt, at daværende justitsminister Busch-Jensen gjorde opmærksom på, at spørgsmålet forsåvidt var bortfaldet, eftersom ingeniør Thomsen havde tilbudt selv at fremlægge dossier'et i retten. Det ændrer imidlertid ikke det forhold, at justitsministeriet nægtede at gå med til en fremlæggelse af dossier'et, og det er det, jeg har anklaget justitsministeriet for. Måske ved ministeren det ikke, ministeren har måske ikke lagt mærke til, at jeg har sagt det, men jeg skal gerne gentage: det blev hævdet fra justitsministeriets side i retssalen, at rigsadvokat Pihl bl. a. derfor havde valgt Bøytler til at være revisor i denne sag, fordi han fra besættelsestiden vidste, at Bøytler kendte ufordelagtige sager vedrørende W. T. K., og dette forhold skulle kunne bevises gennem brevet fra Bøytler til Thomsen i det omtalte dossier. Forsvaret forlangte dossier'et fremlagt, og det nægtede justitsministeriet at gøre. Jeg forstår udmærket vel, at man nægtede det, efter at jeg har set, at dossier'et beviste det stik modsatte, nemlig at revisor Bøytler var venligt indstillet overfor W. T. K. og ønskede at hjælpe dem med deres værnemageri på enhver måde, han kunne.

Med hensyn til spørgsmålet om justitsminister Elmquists grunde til at slutte sagen hurtigt får vi at vide, at de store samfundsøkonomiske interesser deri bestod i, at ellers kunne W. T. K.s arbejdere risikere at blive arbejdsløse. Nå, det tror jeg nu ikke der var så stor fare for. W. T. K. havde ganske godt arbejde, og der var i hvert fald ikke fare for, at det nødvendige entreprenørarbejde i Danmark ikke skulle blive udført, selvom det ikke blev udført af W. T. K. Der var nok af andre entreprenørfirmaer, som også måtte bruge arbejdere, så jeg synes ikke, at det argument har noget som helst med samfundsøkonomiske interesser at gøre.

I samme forbindelse talte justitsministeren om det, der står i landsretsdommen, om, at rigsadvokatens embedsmænd har overbevist retten om, at Carl Madsen faktisk havde opgivet sagen. Jeg går ud fra, at ministeren har hørt min tale; iøvrigt havde ministeren min tale skriftligt, før jeg besteg talerstolen. Jeg opfordrer ministeren

til at se efter i manuskriptet, så vil ministeren finde en oplysning om, at samtlige afhørte embedsmænd fra rigsadvokaturen — og det var ikke få — med undtagelse af en eneste i retten erklærede, at de ikke har den opfattelse, at Carl Madsen havde opgivet sagen. Der var kun en eneste, kontorchef Sinding, som sagde, at han troede nok, at Carl Madsen dagen efter sit biluheld havde givet udtryk for, at han ikke troede, sagen kunne føres igennem. Det, jeg har anket over i denne forbindelse, er, at domspræmisserne så kan sige, at embedsmænd i rigsadvokaturen kan give det indtryk, når det kun drejer sig om een, og der i hvert fald har stået 6 andre, som har sagt det stik modsatte, og som retten dog vist ikke kan beskyldte for at være mindre troværdige end kontorchef Sinding.

Ministeren henviser til, at Carl Madsen har givet udtryk for, at efterforskningen i sagen i det store og hele var tilendebragt. Jeg kender udmærket vel det brev, Carl Madsen havde skrevet eller rettere sagt underskrevet, efter at det var konciperet af en anden. Men Carl Madsen skriver utrykkeligt i brevet, at den politimæssige efterforskning i det store og hele er tilendebragt, men at der stadig tilbagestår et meget stort og omfattende revisionsarbejde. Enhver, også den nuværende justitsminister, ved, at når man skriver sådan et brev for at berolige en minister, som presser på, af grunde vi ikke kan diskutere i øjeblikket, så siger man dermed: den politimæssige efterforskning, der i øjeblikket er mulig, er i det store og hele tilendebragt, men vi må have gennemført dette store, omfattende revisionsarbejde, så kan vi se, hvad resultat det giver, og det er naturligvis muligt, at det kan gøre yderligere politimæssig efterforskning nødvendig. Det var det, der lå i hans brev; der stod aldeles ikke, at efterforskningen var tilendebragt, var forbi, men tværtimod, at der tilbage stod et stort og omfattende arbejde.

Justitsministeren taler om, at i alle andre værnemagersager har man klaret sig med mindre undersøgelser. Nå, det tvivler jeg nu på. Jeg tror nok, det gælder for de værnemagere, der blev dømt, at man har undersøgt deres regnskaber, har set på deres priser og fortjenester. Men det var det, man ikke havde gjort for W. T. K.s vedkommende. Man havde taget nogle stikprøver, og til trods for at de viste utilladelige forhold, afsluttede man sagen og sagde: det lønner sig ikke at undersøge den videre, og man traf beslutning om afslutning af sagen i modstrid med, hvad den statsadvokat, som